

oplagt at sikre, at vi kom med vores klare budskab op til debatten her.

I det forslag til vedtagelse, der ligger fra Venstre, Konservative og Dansk Folkeparti, som regeringen selvfølgelig støtter, er det vigtigt for os at understrege, at der er en klar sammenhæng mellem det, vi har gennemført de sidste 3½ år, snart 4 år, og de muligheder, vi har nu. Det vil vi gerne signalere med det forslag til vedtagelse, der ligger her.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Når integrationsministeren kunne sige det om Enhedslistens holdning, som hun sagde, må det vel skyldes, at hun har siddet på ørerne. Hvis hun havde hørt efter det forslag til vedtagelse, som vi er kommet med, ligger der en lang række job i det. For os at se handler det om, at så mange som overhovedet muligt kommer ud og får et arbejde, et rigtigt arbejde, i stedet for at blive holdt hen i udsigtsløs aktivering eller passiv forsørgelse på nedsatte ydelser. Det er vores politik, det er det, vi står for. Vi går ikke ind for en pacificering.

Jeg vil så bare lige rette en misforståelse hos ministeren eller bede ministeren om at rette en misforståelse: Når ministeren siger, at kontanthjælpsmodtagere i dag ikke har økonomiske incitamenter til at tage et arbejde, vil jeg spørge ministeren, om det ikke er rigtigt, at man, hvis man som kontanthjælpsmodtager eller dagpengemodtager siger nej til et arbejde, får 0 kr. og 0 øre. Man bliver frataget det. Sådan er det i dag.

Problemet er, at folk ikke bliver tilbudt de job. Derfor er det en skrøne, at det ikke kan betale sig at arbejde. Det beder jeg bare ministeren om at bekræfte.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Hvis jeg skal tage det første, tror jeg, at vi kunne holde en selvstændig debat om Enhedslistens, Venstres og regeringens forskellige syn på, hvordan man skaffer arbejdspladser, hvilken rolle det private erhvervsliv spiller, og hvilke markedsmekanismer man er nødt til at tage hensyn til. Men det tror jeg vi skal overlade til en anden gang og så her i dag holde os til integrationen.

Situationen er, at hvis det for kontanthjælpsægtepar skal kunne betale sig økonomisk, at en af dem tager et arbejde, skal de fra første dag ud at tjene en månedsløn på 22.000 kr. Det er et problem.

Jeg er så også enig i, at der skal tages mere fat om de tilbud, der bliver givet til kontanthjælpsmodtagere, og det er også netop det, vi lægger op til i det her oplæg:

Dels at vi simpelt hen fører en kampagne over de næste 2 år, hvor vi siger, at der nu skal tages fat om alle de kontanthjælpsmodtagere, som ikke har fået et aktivt tilbud i 1 år eller længere, dels at vi fremover forpligter kommunerne til i endnu højere grad at give aktive tilbud til kontanthjælpsmodtagere.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg bliver nødt til at sige, at skrønen om de 22.000 kr. ikke bliver rigtigere af at blive gentaget. Hvis Jensen eller Mahmoud, eller hvem der nu er på kontanthjælp, får tilbudt et arbejde, og vedkommende siger nej, får man 0 kr. og 0 øre. Det kan ikke betale sig at sige nej. Det kan aldrig betale sig at sige nej. Det er en skrøne, der er opbygget om, at man skal tjene 22.000 kr.

Hvis folk får tilbudt et rigtigt arbejde, som de er i stand til at udføre, skal de sige ja; det er jo rimeligt nok. I forhold til det med 22.000 kr. kunne man lige så godt sige 42.000 kr., 62.000 kr. eller 82.000 kr. Det bliver det ikke mere rigtigt af.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

22.000 kr. er det rigtige beløb, så det vil jeg holde fast i. Virkeligheden er altså, at der er en gruppe af kontanthjælpsægtepar, som er fanget i en fælde, og det er en problemstilling, som vi sammen med en række andre initiativer også tager fat om i det her oplæg.

Kl. 16.30

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Ministeren siger jo så noget om de statslige arbejdspladser forpligtelse til at ansætte etniske minoriteter svarende til andelen i befolkningen, og så vil jeg gerne spørge ministeren: Nu har regeringen jo haft magten i 4 år i hvert fald, hvordan kan det så være, at regeringens egne ministerier er så langt bagefter i forhold til de målsætninger, som regeringen satte for 4 år siden om at få etniske minoriteter ansat i ministerierne?

I regeringens egne ministerier, hvor regeringen jo som arbejdsgiver har en meget, meget direkte indflydelse på at ansætte etniske minoriteter, ligger andelen af etniske minoriteter langt